

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Veritas XI. Idem radix sacræ hierarchiæ vniuersæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

V E R I T A S X I.

Romanus Pontifex est supremus Hierarcha, è quo tanquam è radice, Vniuersus sacrorum ministrorum cœtus, sua Ordinationis & Iurisdictionis propagines exortas agnoscat, necesse est.

HOC ferunt tituli illi, *Romana sedes, mater dignitatis Sacerdotalis; & Romana Ecclesia, matrix & radix totius Catholicæ Ecclesiæ; item, Petrus auctor nominis & honoris Episcopalis.* Leguntur ista apud varios antiquos Pontifices, qui cum Sanctissimi & eruditissimi fuerint, nec falsi sunt per ignorantiam, nec fallere voluerunt per malitiam. Ita ergo Anacletus Epist. I. Julius I. Epist. I. ad Orientales, Innocentius I. Epist. ad Concilium Carthag. quæ est apud S. Augustinum 93. Itemque ibidem Epistola 91. Similiter S. Leo Epistola 89. & serm. 3. de Anniuers. suæ assumptionis. Propositio ergo tot & tantorum Pontificum auctoritate communita, & Sancti insuper Cypriani suffragio roborata, cum eodem sensu nominat Ecclesiam Romanam, radicem & matricem Catholicæ Ecclesiæ, nec non S. Cæsarii Epist. ad Symmachum Papam, disertè aientis, Episcopatum sumerè initium à persona B. Petri, indeque optimè inferentis, Romani Pontificis esse, omnes docere; huiusmodi inquam propositio, non potest non cōtinere sensum verum; sed quis is sit, non omnino liquet.

Existimarunt aliqui, eatenus in S. Petro coepisse Episcopatum, & ab eo emeruisse totam Episcopalis nominis auctoritatem, quod prædictæ locutiones ferunt; quatenus omnes planè orbis vniuersi ordinationes, vel à S. Petro, vel ab eius Successoribus sunt deriuatæ. Nam solum S. Petrum fuisse à Christo ordinatum Episcopum; ab ipso autem Sancto Petro, alios Apostolos fuisse initiatos ordine Episcopali; sicque à S. Petro, vel immediatè vel mediate omnes Episcopos

copos esse ordinatos; contendunt Turrecremata l.v. sum-
mæ de Eccles. cap. 32. Isidorus de Isolanis l. 2. de Imperio
Militant. Eccles. tit. 1. q. 2. & Bellarminus lib. 1. de Pontif.
c. 23. priuilegio 22. & videtur idem velle Ecbertus ser. 10.
aduersus Catharos, *initio*. Hac certè ratione, quotquot
ab alijs Apostolis in varijs orbis Prouincijs fuerint ordinati,
habebunt S. Petrum mediatum auctorem suæ ordinatio-
nis: quandoquidem ab eo initiati sunt Apostoli cæterorū
ordinatores. Qui verò à successoribus S. Petri ordinati sunt.
quos magno numero esse tradit S. Innocentius I. Epist. 1.
& latè Sanderus, l. 3. de clauē David c. 4. æquè S. Petrum
habebunt pro ordinationis suæ radice; quandoquidem
successores suos ipse constituit: immediatè quidem vnum
aut alterum, mediantibus verò istis, cæteros. Ad eum
ergo modum, exponunt auctores prædicti, radicationem
vniuersæ Hierarchiæ in S. Petro. Hæc tamen ægrè satisfa-
ciunt. Nihil enim est quod persuadeat, S. Petrum initiasse
ordine Episcopali omnes Apostolos. Deinde constat, San-
ctum Paulum primo triennio sui Apostolatus, consecrasse
plurimos Episcopos & Sacerdotes; neque tamen adhuc
viderat S. Petrum. Quod autem consecratus sit ab alijs
Apostolis vel Discipulis à S. Petro consecratis, in obscuro
est; cum eius baptismus per Ananiam sit annotatus, non
item consecratio in Episcopum: Nec inuerisimiliter dici-
tur, eum vt iurisdictionem non ab hominibus, neque per
hominem; ita characterem & ordinationem à Christo ipso
accepisse. Tandem de Iudæ Episcopatu alteri tradendo,
extat prædictio Psalm. 108. Erat ergo Iudas Episcopus,
quoad ordinationem seu characterem, quando nondum
S. Petrus erat Pontifex. Id quippè tantum obtigit S. Petro
post Christi Resurrectionem. Non ergo vniuersus Episco-
patus, à S. Petro ordinatore sumpsit initium. Nisi si ordi-
natio, (vt interdum contigit,) vsurpetur pro sola collatio-
ne iurisdictionis, & assignatione sedis ac territorij. Qua ra-
tione nihil vetaret affirmare Apostolos omnes aliquate-

nus esse à Petro ordinatos; quatenus Apostoli etiam si à Christo ipso acceperant iurisdictionem, tamen territorium videri potuerunt à S. Petro accepisse, eo ipso quod priusquam digrederentur, in coetu omnium Apostolorum, praeside & approbante Petro, attributa cuique est sua orbis terrae portio, quam praecipue excoleret, & institutis Episcopis aliisque ministris, plantaret in Christianam Ecclesiam. Qua ratione S. Chrysostomus dixit, S. Iacobum fuisse à S. Petro ordinatum Hierosolymitanum Antistitem, ut semel ac iterum tradit Roffensis ad articulum 25. Lutheri. Desideratur tamen adhuc, plenior aliqua ratio radicandi omnes ordinationes in S. Petro, & reuocandi totam Hierarchiam ad sedem Apostolicam, tanquam ad matrem.

Existimo dici posse non incommodè, hæc omnia vera esse, quatenus Hierarchia, à S. Petro, siue à sede Apostolica, dependit magna ex parte in fieri & vniuersa etiã in idem pendet, in conseruari, quoad licitum vsum ordinis, & validum simul ac licitum vsum iurisdictionis; quam etiam est valdè probabile à summo Pontifice immediatè manare, sin minùs quoad Parochos, ut voluit Alexander à S. Elpidio Opusc. de Ecclesiast. Potestate Tract. 1. cap. 7. At saltem quoad Episcopos, iuxta graues plerosque Doctores, adductos in Prolegomenis prænot. 3. & alios adductos à Lælio Iordano tract. de maioribus causis ad Papam referendis c. 7. nominatim verò à Turrecremata ad articulum 1. Basilensium à num. 26. Id quod optimè confirmari videtur, ex traditione pallij. Nam pallium, ex vsu perantiquo, de quo plenè vir doctissimus Andreas Saussayus libro de pallio, (operi de mysticis Galliae Scriptoriibus inserto,) c. 4. 7. & 8. Est nota plenitudinis potestatis, ita ut ante acceptum pallium, Archiepiscopus nequeat obire munera Pontificalia: tantique fiebat eius vsus, ut S. Bernardus Epist. 246. professus sit Eugenio Papæ, tolerabilius sibi futurum fuisse, interdicti sibi ipsi celebratione missarum, quàm amico suo Rhemeni Archiepiscopo in-

ter-

terdici vsu pallij, vt fecerat Eugenius. Huiusmodi itaque Symbolum plenitudinis potestatis plena libertate exercēdæ, vt rectè distinxit Bosquetus ad l. i. Epist. Innocentij III. Epist. 47. quod non nisi enixè petentibus, ac ferè præsentibus, (demptis infrequentissimis euentibus, de quibus Iuretus ad Epist. 250. Iuonis,) concedebatur; semper est à Pontifice collatum, in signum acceptæ ab eo Episcopalis iurisdictionis. Quod autem Agnellus Episcopus Rauennas, ait Valentinianum Imperatorem subiecisse Archiepiscopo Rauennati 14. Episcopos, eique pallium attribuisse ex lana candida, quo tunc temporis soli Imperatores utebantur, si verum est, accipi debet de alio quopiam pallio, quàm de eo quo humeri Antistitis vtrunque cinguntur, estque nota plenitudinis potestatis. Nam tali pallio vsos Imperatores, est inauditum. Nec si illud Episcopo Rauennati per seipsum concedere voluisset Valentinianus, contulisset reuera iurisdictionem; sed prætergressus partes suas, dignus fuisset qui lepram Ozæ deuocaret in frontem suam.

Ex eo porrò quod Romanus Pontifex, ad sensum propositum, sit origo & initium Hierarchiæ, rectè sequitur, sedem Romanam esse initium & originem Religionis, iuxta illud Episcoporum Galliæ in Synodica ad S. Leonem. [Ab Apostolica sede; religionis nostræ fons & origo manauit.] Et idem voluit S. Cæsarius Epist. ad Symmachum Papam cū ex eo quod Romana sedes sit Hierarchiæ vniuersæ initium, infert eandem esse fontem doctrinæ Christianæ quaquauersum diffusæ, & ad eam spectare docere omnes Christianos. Illa quippè doctrina, haud alia est, quàm Religionis plantatio atque diffusio. Nec aliter Concilium Trosleianum c. 15. cum dixisset Ecclesiam esse fundatam super S. Petri confessionem, addit, omnes, Italiæ, Galliæ, & Hispaniæ Ecclesias, à S. Petro, eiusue successoribus esse constitutas; nempe & Episcopatuū erectione, & præuia fidei disseminacione, quæ est religionis prima
plan-

plantatio. Videndus in hanc rem Gaspar Sancius tract. 3. de prædicatione S. Iacobi in Hispania c. 1. iuncto tract. 4. c. 2. Et quia eadem sunt conseruationis & primæ productionis principia, rectè ex eodem fundamento collegit Rex Armeniorum, scribens ad Innocentium Tertium, in omnibus ad religionem spectantibus, ad Romanum Pontificem esse recurrendum, his illum præter cætera affatus. [Cum constet, vos celeberrime Pater & Domine, S. Ecclesiæ & Religionis Christianæ curam & prælationem dante Domino, gerere; constat vtique, nos & ad vestri refugium, tanquam ad tutissimum receptaculum debere recurrere, in quo tota spes nostra & fiducia post Dominum dependet, & à Beatitudine vestra in nostris necessitatibus præsidium postulare.]

V E R I T A S XII.

Non esse sub Romano Pontifice, vt capite; est non esse membrum corporis Christi, atque adeò est esse palmitem emortuum, certò arsurum in æternum, nisi ante obitum, mentis sanitas reueniat.

IT A habetur ex titulo *capitis Ecclesiæ*. Hæc enim est corpus Christi mysticum; & fideles, eius membra. Qui ergo non subest capiti Ecclesiæ visibilis, saltem voluntate, eiusque doctrinam repudiat, non est ex numero fidelium, atque adeò est extra Ecclesiam, in qua sola contingit salus: & præter alia quæ piè in hanc rem profert Michael de Aninyon, l. de vnitæte ouilis & Pastoris cap. 2. hæc est certa omnium Patrum Doctrina. Vnde fidenter, & verè Lantfrancus l. contra Bereng. [Beati Doctores, si non eisdem Verbis, eisdem tamen sententijs, multis in locis concorditer astruxerunt, hæreticum esse omnem hominem, qui à Romana & vniuersali Ecclesia, in fidei doctrina discordat.] Dixi tamen ad obtinendam salutem posse